

ΝΔ-ΠΑΣΟΚ: Ο χορός των βρυκολάκων συνεχίζεται...

Κανείς μα κανείς δεν θα σε πίστευε, αν πριν ένα χρόνο του έλεγες ότι του χρόνου τέτοια εποχή, και παρά τα όποια εκλογικά αποτελέσματα, όχι μόνο η οικονομική και κοινωνική ανισότητα θα συνέχιζαν ακάθεκτα να διευρύνονται, αλλά ότι επιπλέον η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ θα κυβερνούσαν πάλι τον τόπο και **μάλιστα με ακόμη μικρότερα ποσοστά από αυτά που τότε είχαν και δεν τους έφταναν για να συγκυβερνήσουν...**

Και όμως! Μετά από ένα χρόνο αναποτελεσματικής οικονομικής πολιτικής και κοινωνικού κατακερματισμού η χώρα επιστρέφει στα προεκλογικά αιτήματα της κοινωνίας των εκλογών του 2012, που «απαντήθηκαν» με περισσότερη ατιμωρησία, περισσότερη αδιαφάνεια και διαπλοκή, περισσότερους μικροκομματικούς και πολιτικούς τυχοδιωκτισμούς.

Αλλά με μία μεγάλη διαφορά σε σχέση με τότε. Χωρίς την αυταπάτη ότι η χώρα μπορεί χωρίς μεγάλες συγκρούσεις να απαλλαγεί από τους πολιτικούς υπεύθυνους της καταστροφής ή ότι η κοινωνία μπορεί σε κατάσταση «υπνοβασίαις» να αναδείξει νέες πολιτικές δυνάμεις που θα μπορούν να διαχειριστούν την κρίση και να αναδιοργανώσουν την δημόσια διοίκηση και την οικονομία.

Ωστόσο, ένα χρόνο μετά, οι πολίτες δείχνουν να προσαρμόζονται στην ιδέα μιας αναπότρεπτης ματαίωσης, συρρίκνωσης και καταστροφής, συλλογικής και ατομικής. Σαν να αποδέχονται μαρτυρικά ή να αυτοσυντηρούνται με έναν μύθο «οικονομικού αντάρτικου» στην πορεία τους «ανάμεσα στους δολοφόνους», όπως έγραφε ο ποιητής μας Τάκης Σινόπουλος.

Διότι πράγματι «δολοφόνους» είναι όσοι καταστρέφουν συθέμελα μια πραγματικότητα που δεν μπορούν και δεν θέλουν να την αλλάξουν προς το καλύτερο, παρά να την διαμελίσουν και να προσποριστούν τα πιο αξιόλογα και πολύτιμα σκεύη της. «Δολοφόνους» που διασπείρονται κατά ομάδες μέσα σε πολιτικούς και δημοσιογραφικούς οργανισμούς και επιβάλλουν σε αυτούς από Νομοθετικές Πράξεις μέχρι τον τελευταίο τους λόγο, με γκαιμπελισμούς ή ύμνους για «της πατρίδας τον χαμό».

Συμπερασματικά, ο ένας χρόνος που μεσολάβησε κατάφερε να πετύχει το αδύνατον: να μας κυβερνούν πάλι τα δύο κόμματα που κατέστρεψαν την χώρα, και μάλιστα με το ένα να υφίσταται σειρά ακροδεξιών μεταλλάξεων και το άλλο σε κατάσταση πολιτικού ζόμπι να ακροπατεί στα όρια των εκλόγιμων ποσοστών του. Ένα σουρεαλιστικό ensemble, χαμένο στην μετάφραση μιας δήθεν προαπαιτούμενης πολιτικής και κοινωνικής συναίνεσης. Με μεγαλύτερη ακρίβεια, το φάντασμα αυτής της συναίνεσης.

Άλλωστε, εξ αρχής σε αυτό το μονοετές ταξίδι της συγκυβέρνησης, υπήρχαν στο κατάστρωμα δύο πολιτικά πτώματα. Το ένα, που τώρα σχεδόν όλοι το πυροβολούν, κατέληξε στην τακτική της «ανοχής» σαν πιο σίγουρης και κριτικής στάσης για την παραμονή του στο παιχνίδι των επερχόμενων ανακατατάξεων στον κεντρικό χώρο και το άλλο, τελικά σε πιο προχωρημένη αποσύνθεση, επέλεξε την ανοικτή υποστήριξη σε έναν «εκτός νόμου» και πέραν κάθε δημοκρατίας τύπο διακυβέρνησης.

Το καράβι έχει βυθιστεί αλλά αυτό δεν είναι κάτι που μπορεί να ανησυχεί τους βρυκόλακες της μεταπολίτευσης για να συνεχίσουν να σέρνουν τη χώρα στον κολασμένο τους χορό...

Δ. Τρικεριώτης ([Follow on Twitter](#))